

ΚΑΤΙΤΙΣ

κατιτίς, αόρ. αντων. [<κατιτί + κατάλ. -ς]. **1.** κάτι, κάποιο πράγμα: «μήπως θέλεις να συ φέρω κατιτίς απ' την αγορά; || έδωσε σ' όλους δώρα, έδωσε και σε μένα κατιτίς». **2.** ως άκλ. ουσ. **το κατιτίς**, το επιπλέον, το ιδιαίτερο, το παραπάνω: «ο γιος σου μεγάλωσε κι όσο να πεις, θέλει το κατιτίς του».

- *έχει αυτό το κατιτίς*, το άτομο ή το πράγμα για το οποίο γίνεται λόγος έχει κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στοιχείο που το κάνει να ξεχωρίζει, να εντυπωσιάζει, αλλά που δεν μπορούμε να το εντοπίσουμε, να το περιγράψουμε, να το αναφέρουμε επακριβώς: «δεν μπορώ να πω πως είναι όμορφη γυναίκα, αλλά έχει αυτό το κατιτίς, που σε κάνει να τη βάλεις αμέσως στην καρδιά σου || δεν είναι κανένα σπουδαίο αυτοκίνητο, αλλά έχει αυτό το κατιτίς, που σε κάνει να θέλεις να το αποκτήσεις». Πρβλ.: *μ' αρέσεις, μ' αρέσεις, γιατί πάνω σου με τραβάει κατιτί, μ' αρέσεις, μ' αρέσεις και στην αγκαλιά μου θα πέσεις* (Τραγούδι).

- *έχει το κατιτίς του*, έχει, διαθέτει κάποια περιουσία: «είναι δουλεутάρης άνθρωπος κι έχει και το κατιτίς του || είναι καλή κοπέλα, γεννημένη για σπίτι, κι έχει και το κατιτίς της».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας